

[Pürschel.]

Jeg har ofte fremhævet, at efter min Opfattelse sidder de Herrer her med Urette. Jeg har for nylig diskuteret dette Spørgsmaal med den højtærede Justitsminister, og jeg henleder Ministerens Opmærksomhed paa, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen lige fra denne Talerstol har gentaget den Erklæring, han tidligere har givet om at vedstaa sit Program og den Maade, hvorpaa dette Program skal gennemføres — dér staar jo, at det skal ingen Hemmelighed være, at Kommunisterne ønsker at gennemføre det ved Vold. Saa nu har Ministeren den Lejlighed, han forleden erklærede han manglede, til at skride ind imod Partiet.

Med Hensyn til Forslaget skal jeg i øvrigt bemærke, at det forekommer mig lidt mærkeligt affattet. Der staar i § 3, at Svangerskabsafbrydelse er kun tilladt, naar den foretages af Læger under betryggende Forhold som paa Operationsstue og i Svangerskabets tre første Maaneder, eller naar Hensynet til Kvindens Sundhed kræver det. Naar man læser dette, har man jo det Indtryk, at her er stillet visse Krav op om, at Svangerskabsafbrydelse kun er tilladt under visse Forhold. For Resten ganske inkonsekvent, for hvorfor maa det ikke ske, efter at de tre Maaneder er forløbet? Hvorfor ikke det? Det er ganske vist efter russisk Mønster, men det er mig ikke helt tilstrækkeligt. Det er jo tilstrækkeligt for de Herrer, der faar deres Ordre fra Rusland, men for os andre maa det være tilladt at spørge: Hvorfor denne Grænse? Og saa maa det være tilladt at spørge: Hvad vil det sige, at det „kun er tilladt“? Vil det sige, at det er strafbart uden for Grænsen? Ja, det ærede Medlem, som ellers er saa flink til at svare dernedefra, beherskede sig, og det var klogt, som jeg senere skal komme til.

Men naar det ærede Medlem ved Fremsettelsen af dette Forslag sagde — det staar Sp. 1995 — jeg haaber, jeg har Tilladelse til dette og endnu et Par korte Citater:

„at man forbyder, at saadanne Ting ordnes paa betryggende hygiejnisk Maade, og derfor tvinger ulykkelige Kvinder til at søge Kvaksalvere for at faa Hjælp, naar de af sociale og økonomiske Grunde mener, at det er nødvendigt“,
saa vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse, der fremkom paa Juristmødet i Oslo, fra en af Sveriges mest betydende Jurister, Ekeberg, tidligere Medlem af Sveriges Højesteret og nu, saa vidt jeg

ved, Præsident for Svea Hovrätt. Han gennemgik Forholdene, som de havde udviklet sig i Rusland, paaviste, at man i 1917 ved Revolutionen var gaaet ind for Kvindens frie Herredømme over sit Legeme, altsaa en fuldkommen fri Fosterslagtning, at man i 1920 modificerede Standpunktet saaledes, at det kun var tilladt, naar det skete under Lægemedvirken og paa Sygehus, og i 1924 opstillede Kravet om visse Indikationer og ogsaa Begrænsningen til de tre Maaneder. Men saa siger Ekeberg, og det er dette, jeg gerne vil bringe til Kundskab allerede nu, og som i Virkeligheden er mit væsentligste Motiv til at tage Ordet her, at det, disse Tilstande, har medført i Rusland, er en enorm Forøgelse af Aborternes Antal, og mærkeligt nok ogsaa af den Smugtrafik, man havde haabet at kunne forebygge. En Mand som Ekeberg siger ikke dette, uden at han har et solidt Grundlag at bygge paa, og det stemmer ogsaa med, hvad der fra anden Side er berettet om Forholdene i Rusland. Derfor er det berettiget at sige, at de russiske Erfaringer viser, at det, man i første Række fremfører som Motiv for at legalisere Fosterslagtningen, er et Motiv, der svigter, idet det tværtimod bliver saaledes, at Befolkningen faar den Opfattelse, at dette er noget rimeligt og noget naturligt, noget, der ikke skal gøres meget Haløj ud af, og som man derfor ikke bryder sig om at gaa til Læge med. Arne Strøm nævner i sin Bog — jeg har før citeret Bogens Navn, den hedder „Onkel, giv os Brød!“ og giver et i al sin Sandfærdighed gribende og rystende Billede af Samfundstilstandene i Rusland — det Tilfælde, at en Kvinde mangfoldige Gange har stillet til Fosterfordrivelse. Og man ser jo her i dette Forslag med nogen Forbavelse forskellige Ting — nu ved jeg ikke, om jeg kan finde det i Øjeblikket, jeg skal forbigaa det foreløbig. Men altsaa det, der er Forslagets Formaal, det, det giver sig ud for, er, at det skal begrænse Smugtrafikken, og det er det altsaa efter de russiske Erfaringer aldeles ikke egnet til.

Saa indeholder Forslaget en Ophævelse af Straffelovens § 234. Denne Paragraf bestemmer, at det er forbudt at uddele utugtige Billeder og Genstande, navnlig til mindreaarige, og at gøre saadanne Ting til Genstand for offentlig Fremvisning og for offentlige Foredrag. Det er altsaa en af de Ting, som Kommunisterne ønsker at vel-signere det i øvrigt saa mangelfulde kapitalistiske Samfund med: den frie Adgang til Udstilling af utugtige Billeder og til utugtige